

FOTĀ~ĀK - 75

PondĀ~Ā-, 16 Ā~nor 2015

Je pĀ~l šesté ráno a z mého slastného snu, kdy se mi zdálo, Ā~e jsem se v naprosté blahoslunné blaĀ~nosti stal obĀ~tí exploze, mĀ~ budí drásavý zvuk dudáku, který je silou tĀ~men o zeĀ~. VyĀ~erpaný a nevyspalý si zaĀ~inám uvĀ~domo jsem se bohuĀ~el nestal obĀ~tí exploze, nýbrĀ~ obĀ~tí tíhy otcovství.

Ā~EenĀ~k se nachází vedle mĀ~ v posteli a z pro mĀ~ nevysvĀ~tlitelného dĀ~vodu škrahe dudákem omítku zdí ZĀ~ejmĀ~ se v noci udála poslední dobou celkem bĀ~ná vĀ~c a tedy, Ā~e Ā~EenĀ~k se v noci vzbudil, zaĀ~al nadávat, takĀ~ Nataša pĀ~emístila k nám do postele a sama si šla lehnout do pokojíĀ~ku. Chvilku jsem zkoušel, Ā~e spím, a doufal, Ā~e si mĀ~ Ā~EenĀ~k nebude všímat. Najednou však zvuk kvilejícího dudáku utichl a ucítil j

pohyb menšiho subjektu (vaĀ~ice, chápana a nebo zranĀ~ného pásovce) smĀ~rem ke mnĀ~. V tu chvíli mi zatrnulo, ledový pot mi kanul z Ā~ela a já jsem tušil, Ā~e zkáza je blízko. Nakonec se ta vĀ~c ke mnĀ~ doplazila, vyšplhala na mĀ~, zaĀ~ala mĀ~ mlátit do hlavy a kĀ~iĀ~ela "táta". Tím mi Ā~EenĀ~k jasnĀ~ naznaĀ~il, Ā~e mám vstávat chátřa líná, a zaĀ~it ho bavit. Spací nekázeĀ~ ze strany Ā~EeĀ~ka je více neĀ~ patrná a bylo naĀ~ase s tím nĀ~co dĀ~lat. Ā~ chodí spát v jedenáct a vstává pĀ~ed šestou, to je vĀ~c, která mi nepĀ~ipadá správná a ani spravedlivá. Ze

všech kníĀ~ek o dĀ~tech, které doma máme, jsem vztekle vytrhal kapitoly, které tvrdily, Ā~e malé dítě potĀ~ebuje sp minimálnĀ~ dvanáct hodin dennĀ~ a stejnĀ~ to nepomohlo. Ā~EenĀ~k prostĀ~ spánek nepotĀ~ebuje. S Natašou js

toto téma rozjeli dvĀ~ teorie. Za prvé Ā~EenĀ~k vysává energii ze mĀ~ a aĀ~ mĀ~ úplnĀ~ vysaje (poĀ~ítám, Ā~e do mĀ~síce kor pohĀ~bí mĀ~ ledabyle ve svém syntetickém pískovišti a zaĀ~ne vysávat nĀ~koho jiného. Dalši teorie je

taková, Ā~e má Ā~EenĀ~k ulité v postýlce nĀ~jaké podpĀ~rné prostĀ~edky typu kokain. Ráno si vĀ~dycky šlehne a pa mĀ~Ā~e rozvracet rodinu a šiĀ~tit všeobecně nepohodlí klidnĀ~ celý den. AĀ~ je to jak chce, bylo potĀ~eba ter trend zvrátit. Z nĀ~kolika zdrojĀ~ nezávislých na sobĀ~ jsem se informoval, Ā~e pokud dítě dostateĀ~nĀ~ unavím, bude spát jak kotĀ~. To je plán jak hrom. JeštĀ~ téhoĀ~ rána, jakmile Nataša odešla do práce, zaĀ~al drill.

Vehnal jsem toho malého sígra do prostoru a zaĀ~ala ranní rozcvíĀ~ka. NejdĀ~íve jsme jeli dĀ~epy. DĀ~epoval jsem jak šílený a Ā~EenĀ~k se na mĀ~ udivenĀ~ koukal. KdyĀ~ jsme plynule pĀ~ešli na kliky, Ā~EenĀ~k uĀ~ se zapojil a hokejkou do zátylku. BĀ~hem sklapovaĀ~ek Ā~EenĀ~k zdrhnul do kuchynĀ~, kde ztratil pánviĀ~ku, a mnĀ~ kĀ~uplo v zádech, ta ranní rozcvíĀ~ka skonĀ~ila s chabými výsledky. Po ranní rozcvíĀ~ce jsem si dal ibĀ~, abych utlumil bolest zad, a postupnĀ~ jsem pĀ~ešel do druhé fáze, kterou jsem nazval "venkovní pĀ~íprava". Tato fáze spoĀ~ívala v tom, Ā~e pĀ~jdem s Ā~EeĀ~kem bobovat.

Venkovní pĀ~íprava byla teprve ve svém zaĀ~átku, kdyĀ~ byla narušena její samotná p masivní oblevou. Absence snĀ~hu pĀ~edpovídala zhoršené podmínky k bobování, ale já jsem velmi flexibilní a umím na zmĀ~ny reagovat ve zlomku vteĀ~iny. Vzal jsem boby do ruky a šli jsme ke kopci pĀ~šky. Byl jsem pĀ~esvĀ~dĀ~en, Ā~e samotná chĀ~ze to dítě taktĀ~ dostateĀ~nĀ~ unaví. Cestou na nároĀ~nou bobovaĀ~ku jsem si vĀ~

letmých pohledĀ~ kolemjdoucích, kteĀ~mí na nás zvědavĀ~ pokukovali. NemĀ~l jsem jim to za zlé. KdyĀ~ svítí sluníĀ~ko, je dese stupĀ~Ā~ a vy potkáte na ulici Ā~lovĀ~ka, který nese boby, aĀ~ není sníh, za nímĀ~ se loudá zazimované dítě, které hnĀ~te v rukavicích bláto, jistĀ~ se za ním taktĀ~ ohlédnete. Cesta byla dlouhá, Ā~EenĀ~k nemĀ~l tendence se unavit, proto jsme Ā~asto pauzy na sednutí do kaluĀ~e nebo udĀ~láni "bác" tĀ~snĀ~ vedle psího hovna (zámĀ~r byl udĀ~lat bác pĀ~ímo do psího

hovna, leĀ~ tyto ambice jsem zavĀ~asu rozeznal a padající dítě v posledním okamĀ~íku odklonil kousek stranou). BĀ~he cesty se za námi zaĀ~al pomalu a nerušenĀ~ tvoĀ~it hlouĀ~ek lidí se sĀ~kami Ā~i boby. To bylo divné. BuĀ~ si mysleli, vím nĀ~co, co oni ne a tedy o kopci se snĀ~hem a nebo jsem strhnul s sebou skupinu pozérĀ~. Jakmile jsme dorazili na

místo, tedy holému kopeĀ~ku bez snĀ~hu, hlouĀ~ek lidí za námi hlasitĀ~ povzdechli, ozvaly se z nĀ~ho výkĀ~iky typu šlendrián, podvod nebo blamáĀ~ a hlouĀ~ek odešel pryĀ~. Tou dobou jsem jiĀ~ byl znaĀ~nĀ~ znaven, jeliko

od pĀ~lky cesty jsem Ā~EeĀ~ka nesl. NejdĀ~íve jsem ho za zvuku skĀ~ípĀ~ní plastu o chodník tahal na bobech, naĀ~eĀ~ jsem vzal do náruĀ~e a boby táhnul. NechtĀ~l totiĀ~ chodit. ZĀ~ejmĀ~ se jiĀ~ zaĀ~ínala hlásit ta kýĀ~ená únava. Abych dosta plánu bobování, vydrápal jsem se na kopec, posadil se s Ā~EeĀ~kem na boby, vší silou se odrazil, boby sjely asi pĀ~l metru po trávĀ~, naĀ~eĀ~ se zastavily a my jsme šli domĀ~. Cestou zpĀ~t jsme narazili na hlouĀ~ek dĀ~tí, kter

se školkou na procházce. Ā~EenĀ~k této pĀ~vodnĀ~ zcela neškodnĀ~ vyhlíĀ~ející situace vyuĀ~il a do hlouĀ~ku vbĀ~hnul, aniĀ~ by vzbudil podezĀ~ení. UĀ~itelky si niĀ~eho nevšimly, takĀ~e nemĀ~ly tušeni, Ā~e mezi dĀ~tí dítě a hlavnĀ~, co je dĀ~leĀ~itĀ~jšscaron;i, nevĀ~dĀ~li, Ā~e já jsem otec toho dítěte, protoĀ~e jsem byl za nimi a ony mĀ~ pr

Tak co teĀ~? MĀ~l jsem jít k hlouĀ~ku dĀ~tí, jedno z nich si vytáhnout a beze slova odejít? Navíc smĀ~rem, kam jsme mĀ~li namíĀ~eno, je takový malý remízek plný roští, coĀ~ si pĀ~ímo Ā~íkalo o zavalání policie a následné honiĀ~ce, moĀ~ jednostranné pĀ~estĀ~elce a vlĀ~ení mého dobrého jména bahnem. Na druhou stranu, pokud se vrátím domĀ~ bez dítěte, Nataša mĀ~ zmlátí a zakáĀ~e mi televizi, takĀ~e jsem musel nĀ~co udĀ~lat. PoĀ~ínal jsem si jako pr

zkušený úchylák. KráĀ~el jsem tĀ~snĀ~ za hlouĀ~kem i za uĀ~itkami, schovával se za stromy a podobnĀ~. Ā~Eim víc js to prodluĀ~oval, tím hĀ~Ā~e se mi to pak bude všecho vysvĀ~tlovat. Nakonec však vše vyĀ~ešil sám Ā~EenĀ~k. NaštĀ~stí fyzicky napadnul spoĀ~ádané školkovské dítě, takĀ~e byl uĀ~itelk

vykázán z hlouĀ~ku a na jejich zmatený dotaz: "Co to je za dítě? Kde se tu vzalo?" jsem se ozval, Ā~e ten patĀ~í ke mnĀ~. Ā~EenĀ~k byl ze svého vykázání smutný, takĀ~e jenom stál a litoval se. Odmítal jít dál. Musel jsem ho tedy opĀ~t vzít do náruĀ~e. Abych ještĀ~ táhnul boby, na to uĀ~ jsem nemĀ~l sílu, takĀ~e jsem je jenom kopal pĀ~ed sebou, dokud jsem neprokopnul a nezanechal na místě. Beztak uĀ~ nikdy sníh nebude. DomĀ~ dorazil Ā~EenĀ~k v plné síle, zatímco já jsem zaĀ~al tĀ~ást a diagnostikoval jsem sám sobĀ~ svalovou horeĀ~ku. S obtíĀ~emi a srdeĀ~ní aritmií jsem uvaĀ~il obĀ~d, z

nechal Ā~EeĀ~ka, aĀ~ há po bytĀ~. V tomto smĀ~ru je to takový vdĀ~Ā~ný prosĀ~Ā~ek, a kdyĀ~ mu Ā~eknu: "utíkej", tak s utíká. To ho hodnĀ~ baví. Po obĀ~dĀ~ jsem zavelel ke spánku. V mrákotách jsem se svalil do postele, zalehl Ā~EeĀ~ka, a se nemohl pohybovat a ani ne za hodinu a pĀ~l, kdy Ā~mval, nadával a pociĀ~oval ke mnĀ~ nenávisť, usnul. Spal krásných tĀ~icet pĀ~t minut. Tak takhle ne. To unavování jsem vzal za špatný konec. Vztekle jsem vytáhl Ā~EeĀ~ka na cho

šli jsme chodit po schodech. Hezky dvanáct pater nahoru a zase dolĀ~. To by v tom byl Ā~ert, abych ho neunavil. Asi po dvou hodinách, kdy uĀ~ jsem pĀ~es kĀ~eĀ~e v nohách nemohl chodit a mĀ~l jsem podezĀ~ení, Ā~e mám vyhĀ~t

sval, jsem ukončil chození po schodech, doplazil se do výtahu a vyjeli jsme nahoru domů. Když jsem v nohách vyhlávil lýtčkový sval nemohl, tak jsem se zatáhl do pokojíčku a vyřadoval, a budeme hrát hokej. Hokej v jeho podání znamená, že já musím mít hokejku, bít po pokojíčku a stálet míčkem do branky, zatímco on se s hokejkou nakrucuje zrcadla a dělá různé hokejové pózy. Když zvolí nezvykle kvalitní pózu, zatleská si, podívá se na mě a já mu musím taktéž zatleskat. Z posledních záchvátů jsem zavelel, a půjdeme je na procházku, aby se dounavil. Bylo to věčno nebo nic. Přesně jsme celé místo tam a zpátky a nutno podotknout, že když poctivě lapal a občas dokonce i běhal. Domů jsme dorazili, když už byla Nataš a dávno doma. Svalil jsem chodba na zem a Nataš ukládala ledové obklady na má postižená místa. Se zimnicí, horečkou naprosto vyčerpan v posledním tažení jsem se doplazil do postele, kde jsem se poblil, chvíli jsem se klepal a pak už si nic nepamatuju. Sice jsem během unavování dítěte skoro uměl vyčerpaním, ale stálo to za to. Je páté ráno a z mého bájeného snu, kdy s mi zdálo, že jsem nadýchaný obláček, mě budí drásavý zvuk dudáku, který je silou tlučen o zeď. V naprostém deliriu znaveně pootočí hlavu. Je tam. Když se, tleská a je šťastný. Neunavitelná háčička přirody začala nový den a já se ptám: Kde má ulitý ten kokain? DOMINIK LANDSMAN <http://fotruv-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)